

ARBETARMAKT

Svensk sektion av F5I – Förbundet för Femte Internationalen

Arbetarmakts nyhetsbrev nummer 147 (12/03) - 030508

arbetarmakt.com

Innehåll

- Första Maj
- Rapporter från Första Maj
- Skratta eller gråta?
- Till sist
- Ingen klasskamp utan kvinnokamp - antisexistiskt möte

Första Maj

Årets demonstrationer bjöd inte på många överraskningar. Det mesta flöt bort i det ymniga regnet. Media uppmärksammade framför allt Perssons så kallade munkavle, dvs. att han antytt att ministrar och statssekreterare som är EMU-motståndare inte kan driva kampanj mot regeringens ja-linje. Ulla Hoffmann påminde, med hänvisning till det egna partiets stalinistiska historia, Persson om likriktningens faror. Problemet är dock inte kravet att följa fattade beslut, utan hela det byråkratiska maskineri som garanterar partiledningen fullständig kontroll över "rörelsen". Det är ett välkänt faktum, numera även konstaterat i en avhandling, hur hopplöst det är att bedriva opposition inom socialdemokratin.

Ett anmärkningsvärt faktum att notera är att Vänsterpartiets demonstration i Stockholm var större än socialdemokratins, vilket även media noterade. Det kanske inte är att undra på eftersom s-tåget förutom regeringens krypande inför USA-imperialismen under kriget i Irak också har allierade som Kurdiska Demokratiska Partiet i Iran. I ett flygblad som delades ut i s-tåget på första maj hyllar KDPI inte bara "befrielsen av de irakiska folken". Man går ännu längre och uppmanar till ingripande mot regimen i Iran: "Freden har ingen chans i Irak om den odemokratiska 'ayatollastyrda' regimen fortgår i Iran." Den iranska regimen störtande har vi givetvis inget emot, men KDPI ser inte detta som ett resultat av arbetarnas och böndernas kamp. De vädjar till "omvärlden", vilket i det här sammanhanget bara kan betyda USA och Storbritannien. Dessutom varnas för "europeiska regeringars godtrogna förhoppningar" om Saddam. Kan det bli tydligare? Många arbetare och socialister hade nog hoppats att Kommunals strejk skulle avsätta större spår i demonstrationerna. Men förutom obligatoriska hyllningar och stöd i tal blev det inte någon mer kraftfull manifestation för kommunalarnas krav. Ylva Thörn föredrog att tala på Gotland istället för att ställa sig i spetsen för medlemmarnas protester nationellt. Kommunals ledning gav ingen ledning åt sina medlemmar; på sina håll avstod man helt från att demonstrera istället för att ta en konfrontation med LO:s och SAP:s toppar. Om man hade vågat mobilisera till stöd för strejken och för utvidgning av stridsåtgärderna för att få fram ett snabbt slut, kan vi vara säkra på att många skulle ha slutit upp för att skydda kommunalarna från fack- och partibyråkraternas oundvikliga försök till censur.

Arbetarmakt och Revolution förde i första hand fram tre frågor: mot den imperialistiska

ockupationen av Irak, stöd till palestiniernas kamp och stöd till kommunalarnas strejk. Dessa tre frågor står för närvarande med rätta i centrum för vänstern och arbetarrörelsen.

Rapporter från Första Maj

- Malmö

Revolution och Arbetarmakt samlade sju personer. Vi hade beslutat att i första hand delta i Vänsterpartiets demo, vilken samlades på Möllevångstorget klockan 11. Tyvärr var vädret uselt, med regn till och från. Nu samlade v:s tåg kanske omkring 1000 personer, hälften så många jämfört med föregående år trots imperialistiskt krig, nedskärningar och strejk.

Inte heller stämningen i tåget var den bästa. Trots ihärdiga försök från Revos sida att dra igång talkörer, verkade folk nöjda med att promenera mer eller mindre under tystnad. Kanske hamnade vi i en dålig del av tåget. Hur som helst såg vi till att föra så mycket oväsen vi kunde, något som blivit utmärkande för vår grupp under den senaste tiden. På vägen ner mot Slottsparken tågade vi förbi inte mindre än två alternativa demonstrationer, arrangerade av å ena sidan KPML(r)/RKU, och å andra sidan SKP/SKU. Dessa drog nog knappast mer än en handfull personer. Och så anklagar de oss för sekterism!

Efter vänsterpartiets demo gick vi upp till syndikalisternas, även denna på Möllevångstorget. Här var det lite mer livat, och vi lyckades få med oss tåget (som inte var det riktiga tåget, utan endast uppmarschen till samlingsplatsen) på våra slagord "ta från de rika - å ge till kommunalarna!" och "klasskamp - kvinnokamp!". Vi stannade med syndikalisterna ett tag innan regnet slutligen knäckte oss. Istället höll vi ett internt möte, där vi lyssnade på rapporter från F5I:s världskongress samt diskuterade Revos framtida arbete. Sammanlagt under dagen sålde vi kring 40 tidningar.

Daniel (Revolution, Skåne)

- Stockholm

Ett gäng tappra medlemmar i Revolution och Arbetarmakt trotsade ösregnet för att klockan halv tio sluta upp på demonstrationen vid La Mano-monumentet, en återkommande minnesstund för de som reste till Spanien på 1930-talet för att strida mot fascismen. Tyvärr gjorde ösregnet att demonstrationen blev liten. Men vi tog fram den nya tidningen och började sälja.

Uppe vid podiet hade någon rest en FN-flagga. Revolution anser att FN-flaggan minst sagt var malplacerad, då FN:s föregångare NF inte på något sätt spelade en antifascistisk roll i spanska inbördeskriget (flera NF-länder hjälpte fascisterna, de andra var neutrala). Tidningsförsäljningen gick dock bra och blåsorkestern livade upp stämningen med gamla klassiker som "A las barricadas". Revolutions och Arbetarmakts aktivister gick efter en stund till Medborgarplatsen och värmdes sig inför Vänsterpartiets demonstration. Fler och fler medlemmar slöt upp och demonstrationen växte, trots regnet. Men även på Medborgarplatsen köptes våra tidningar friskt och vi ställde efter en stund upp för avmarsch.

Så började tågandet mot Kungsträdgården. Revolutions block ställde upp i den sista avdelningen.

Drygt 25 medlemmar och sympatisörer till Revolution och Arbetarmakt deltog i blocket samt en hel del människor som hamnade där av en slump. Några utsända medlemmar intervjuade i syndikalisternas och sossarnas demonstrationer med flygblad och tidningar.

Tyvärr tog batterierna i megafonen slut, men talkörsledarna fick igång blocket ändå genom att ta i lite extra med stämbanden. Talkörer som skreks var: "Krossa USA-imperialismen", "Arbetarmakt, står på tur - proletariatets diktatur!", "Internationell revolution, solidariteten har ingen nation!" och när vi gick förbi slottet "Var ska vi bo? Där ska vi bo, ockupera slottets åttahundra rum!".

Stämningen var hög när regnet avtog i duggande och i Kungsträdgården fanns många av de vänstermänniskor som inte velat marschera i regnet utan kommit direkt till city.

I Kungsträdgården började medlemmar i Revolution och Arbetarmakt sälja tidningar och dela ut

flygblad för bokhandeln Radikal. När Internationalen sjungits av scenkören gick några aktivister mot T-centralen och sålde lite tidningar på Röd Front-demonstrationen.

Revolutions redovisningsansvarige kunde konstatera att försäljningen i Stockholm varit lyckad! 83 tidningar såldes på de regniga demonstrationerna.

Så bar det iväg till Reclaim The City-festen. RTC-fester får tyvärr ofta indirekt reaktionära konsekvenser, genom att den meningslösa och opolitiska vandaliseringen ökar stödet inom arbetarklassen för polisens insats, även om många också genomskådar polisen och radikaliserar av polisbrutaliteten.

Ideologin bakom är att man vill återerövra en gata eller ett torg som är en symbol för kapitalismens vardagliga utsugning. Det är givetvis Revolution för. Att omvandla en viktig symbol för kapitalism och utsugning till en fest där ungdomar kan är givetvis ett lyckat koncept. Dock lyfter arrangörerna, Gatans Parlament, alltför mycket fram den ekonomiska förstörelsen och stölden som det positiva med festerna. Opolitiskt klotter och planlös stöld har knappast någon relevans i klasskampen.

Att vandalisera företag som stödjer imperialistiska krig kan vara helt rätt, men att göra Reclaims fester till oaser åt just opolitiska klottrare för knappast kampen mot kapitalismen framåt. En opolitisk och ofokuserad vandalisering riskerar också att drabba de som själva drabbas av kapitalismen - invandrare som av diskrimineringen på arbetsmarknaden tvingas bli småföretagare, och som blir diskriminerade en andra gång av försäkringsbolagen som vägrar försäkra deras butik, lågavlönade SL- och McDonalds-arbetare som råkar befinna sig bakom det fönster som krossas av en gatsten, osv - just de som vi vill vinna till vår kamp.

Tyvärr blir dessa fester nästan alltid förknippade med polisrepression. Så blev det även med denna fest. Polisen bildade en enormt hotfull ring runt festen och motade arrogant bort alla som blivit instängda. Några poliser gick på hårt och tacklade omkull dansande ungdomar bakifrån. Två tjejer kastades medvetet i en pöl målarfärg så att deras jackor förstördes.

Istället för armkrokskedjor och ett sansat men hårt självförsvar så blev svaret på polissvineriet en urartning. Skyltfönster slogs sönder och flaskor kastades hit och dit och hamnade ofta bakom poliskedjorna där många demonstranter som blivit avskurna stod.

Festen skingrades några timmar efter att den börjat och sensationsmedia började direkt gapa om att onda krafter hade slagit sönder staden, trots att polisens roll var så uppenbar. Den vrede och frustration som ungdomarna visade är i grunden sund. Den är en oorganiserad och spontan reaktion på ökade sociala orättvisor. Huvudansvariga för vandaliseringen i Stockholms City är de politiker som har skurit ned på ungdomsgårdar och skolpersonal. Men till skillnad från anarkisterna anser vi inte att man ska knäfalla inför det spontana utlopp som vreden får, att man ska förhålla sig okritisk till allt som frustrerade ungdomar gör. Som marxister vill vi kanalisera frustrationen i en politisk riktning. Vi vill organisera ungdomarna, och beväpna dem med en revolutionär strategi.

Olle (Revolution, Stockholm)

- Göteborg

Arbetarmakt och Revolution samlades kl. 11 på Masthuggstorget för att delta i den antifascistiska manifestationen till minne av de spanienfrivilliga, med tal av representanter från SSU, UV, SUF och LO, samt sång och musik. Deltog gjorde även Helmut Kirchey, en av de få svenska spanienfrivilliga som fortfarande är i livet. Vi begav oss därpå till Järntorget där en rik flora av vänstergrupper hade torgmöten (bland andra Socialistiska Partiet och Irans Arbetarkommunistiska Parti) och bokbord. Syndikalisterna hade ett demonstrationståg som gick till Berzeli Park. Sedan ställde vi upp i Vänsterpartiets demonstrationståg, som vanligt uppdelat i avdelningar. Bland talarna på Gustav Adolfs torg fanns Jonas Sjöstedt, som i likhet med andra runt om i landet talade om EMU. Vänsterpartiets demonstration samlade cirka 3000 pers (enl. dem själva). Under hela dagen delades flygblad ut och tidningar såldes, med positiv respons.

Finn (Arbetarmakt / Revolution)

Skratta eller gråta?

Det händer ofta att Arbetarmakt angrips i olika vänstertidningar. Det tillhör politikens livsluft och vi kritiserar gärna andra inom vänstern, eftersom den socialistiska rörelsen alltid har utvecklats i en anda av polemik och kritik.

I nr 95 av Internationell Revolution, som publiceras av vänsterkommunisterna i IKS angrips Arbetarmakt för att vara den trotskistiska grupp som "tydligast" för fram försvar av Irak mot USA-imperialismen. Någon läsare kanske undrar vad det är för fel med det. Det gör vi faktiskt också. Motiveringen är av det märkligare slaget. IKS anser nämligen att alla stater är imperialistiska och att vårt stöd till Irak helt och hållet följer "den trotskistiska metoden att alltid finna någon imperialistisk makt att försvara i varje imperialistiskt krig."

Kritiken levereras under rubriken "Trotskismen mobiliserar för nya imperialistiska krig". Om vi inte redan visste vad IKS står för, skulle vi kunna fråga vad deras eget alternativ är.

Den frågan har dock ingen relevans, eftersom IKS endast bryr sig om den "rena" proletära kampen, men bara under förutsättning att den inte har något att göra med "vänstern i kapitalismens politiska apparat". Dit räknas alla inom vänstern och arbetarrörelsen som inte hör hemma i den lilla skara som återfinns i "den proletära politiska miljön", vars gemensamma kännetecken är att alltid stå vid sidan av kamp som pågår.

Arbetarmakt kommer däremot även framöver att hålla sig till den aktiva politik i konflikter mellan imperialismen och halvkoloniala länder som utformades av Lenin och Trotskij.

Till sist

noterar vi att den förvirrade Lars Leijonborg nu påstår att arbetarrörelsen i sin barndom hävdade att plikten kommer före allt annat.

Och vi som alltid i vår enfald trott att det var den förre kungen, Gustav VI Adolf, som myntade frasen "plikten framför allt" som sitt valspråk. Inte ens i så elementära ting kan man alltså lita på Leijonborg.

Ingen klasskamp utan kvinnokamp - antisexistiskt möte

När kapitalismens orättvisor allt hårdare attackerar världens förtryckta visar även kvinnoförtrycket sitt fula tryne alltmer. Kvinnor utvisas till stening, omskärelse och andra vidrigheter för budgetens skull. Den kvinnodominerade offentliga sektorn privatiseras, skärs ned och försämrats. Ju mer kvinnor blir beroende av sina män, desto längre ifrån kvinnans frigörelse kommer vi. Politiker som ena dagen står i talarstolen på 8 mars och lovar jämställdhet, och nästa dag är med och tar beslut om att göra hundratals kvinnor arbetslösa, är inga antisexist! Även internationellt går kvinnornas positioner bakåt. Abortförbud och förnedrande särbehandling blir allt vanligare i såväl imperialistiska länder som i fundamentalistiska stater. Kampen mot kvinnoförtrycket måste således föras tillsammans med kampen mot kapitalismen! Arbetarkvinnor står nu i spetsen för kommunalstrejken, och alla måste sluta upp bakom denna kamp mot det vinststyrda gubbväldet! På tisdag den 13 Maj anordnar Revolution ett antisexistiskt kampanjmöte på bokhandeln Radikal. Vad som kommer att diskuteras är: Varför måste vi slåss mot patriarkatet och kvinnoförtrycket? Hur bör socialister förhålla sig till kvinnokamp - vilka strategier är bäst och vilka är dåliga? Vad skall vi göra i kampanjen, rent konkret? Kom och diskutera!